

Bogdan Iancu
Fata din lift

Redactor: Iulia Pomagă
Tehnoredactor: Cornel Drăghia
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IANCU, BOGDAN

Fata din lift / Bogdan Iancu. – București: Art, 2013
ISBN 978-973-124-959-9

821.135.1-31

© Editura ART, 2013, pentru prezenta ediție

Bogdan Iancu

Fata din lift

Ilustrații
de Mircea Pop

Bogdan Iancu a publicat povestiri
în volumele colective:

Cartea cu bunici (Humanitas, 2007)

Cicatrice (Martor, 2010)

Prima mea călătorie în străinătate
(Art, 2010) – coordonator

Primul meu job (Art, 2011)

Prima dată (Art, 2013).

O primă ediție a volumului *Fata din lift* a apărut în 2001 în carnetul
carmen 4 (concept editorial underground) coordonat de un cristian.

intro

povestea asta nu-i o poveste scrisă cu pixul, cu cretă sau vopsea.
și nu-i o poveste scrisă cu sânge.
povestea asta e scrisă cu oja.
pentru că oja nu e niciodată întâmplătoare.
pentru că oja strălucește și miroase frumos.
pentru că oja înseamnă mereu adevărul, orice culoare ar avea.
e o poveste scrisă-ntr-un lift.
pentru că nici liftul nu e întâmplător.
pentru că liftul urcă și coboară în egală măsură.
ca-n viață!

Farmec
ULTRAREZISTENT

liftul

definiție: liftul este un taxi cu cabluri,
cu care călătorești zilnic și gratis.

1 m – 1,2 m – dimensiuni standard

pentru lifturile standard din orice cartier standard...

în el s-au scris cele mai frumoase,

cele mai scurte și

cele mai interesante povești de dragoste

pe care le-a cunoscut orașul.

în lift s-au purtat cele mai frumoase,

cele mai lungi

cele mai interesante discuții

– liftul se bloca de preferință

între etajele 3 și 4.

locatarii aveau,

ca o consecință, relații cordiale.
pe etajele 3 și 4 liftul făcuse să domnească
veșnic buna înțelegere și vecinătate.
în oglinda din lift s-au realizat în fiecare dimineață
cele mai scurte și
cele mai frumoase machiaje...
mii de chipuri s-au oglindit vesele sau triste.
cu privirile în plafon sau cu ele spre podeaua umedă...
greutatea maximă (320 kg) a fost depășită de mii și mii de ori.
dar liftul a îndurat și a mers mai departe. ca Sisif.
unii și-au văzut de treabă.
alții au scuipat coji de semințe și au aruncat gumă *turbo* pe jos.
unii și-au văzut de treabă.
alții au atins (nu întâmplător) trupuri străine,

SERGIU E UN BOU!
Cine zice ăla e!

declanșând cele mai lungi scandaluri din istoria blocului.
și liftul a urcat an după an.
unii au scris cu oją pe placaj *Sergiu e un bou,*
alții *cine zice ăla e.*
și alții au șters totul cu acetonă,
ceva, însă, a rămas neșters peste ani...

Tina

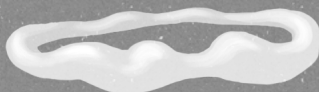
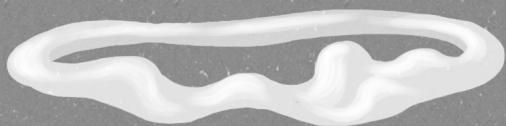
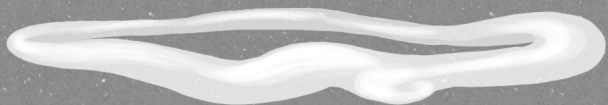
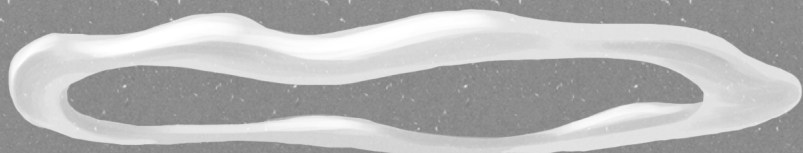
Tina! Tina! Tina!
era scris cu roșu pe placajul găurit al liftului
sub lumina becului chior.
era strigătul nostru de dragoste, de disperare.
poate ai fi meritat ca povestea asta
să se deschidă cu *a fost odată*,
dar e bine și așa, cu începutul declarației de dragoste
plasat în liftul ăsta vechi
din Be-zero,
care urcă și coboară în salturi ordonate...
Tina,
numele tău simplu
ca sunetul unui clopoțel, cum spunea madam Pricolici,
îmi răscolește și acum amintirile,
un fior îmi străbate unghiile, firele (puține) de păr,

praful de pe ghete (știi, ghetetele care ți se par haioooooasee –
mi-ai spus-o de-o mie de ori)
și se fixează undeva, pe o peliculă subțire și gălbejită de timp
– banda de scotch pe care sunt lipite toate fotografiile cu tine:
tu în brațe la mami și la tati în vremea când, se vede clar –
încă se mai iubeau,
tu în clasa întâi cu creionul în mână și o hartă a României în spate,
tu între doi brazi la grădina zoologică din Sibiu
când te-au făcut pionieră și ce emoționată erai!
privind cu poezie spre aparatul de fotografiat;
în spate, un iac rumegă iarbă liniștit.
apoi te-ai făcut mare dintr-o dată...

amintirile

îi plăcea să tragă din țigară adânc, tot mai adânc,
era dată naibii, ce să mai vorbim!
apoi ne sufla fumul în nas cu indiferență,
în cerculețe (știa să scoată și triunghiuri).
și fumul ieșea din plămâinii ei însoțit de un parfum năucitor
pe care îl prindea acolo,
înăuntrul Tinei
și atunci ne apuca pe toți tusea
până la lacrimi.
dar eram fericiți și ea ne învăluia într-o privire largă
– nu știu dacă ne încăpea pe toți –
apoi ne punea iar la zid cu fumul de Kent transmis direct
peste chipurile mute de admirație.
peste dragostea noastră mare și susținută.
peste dragostea oarbă, peste dragostea mută.

noi eram condamnați.
ea era plutonul nostru de execuție.
Tina era femeia care spunea
cele mai lungi cuvinte din lume,
totul începea cu
Să văăă povesteesc ce mi s-a întâmplaaaat astăzi!
urmau evenimente incredibile.
Tina era singura căreia i se întâmpla ceva demn
de a fi povestit în fiecare zi.
numai noi, ceilalți, duceam o existență
a dracului de plictisitoare...

umbra Tinei pe retină

pe vremea aceea nu existau dizidenți.
toți de la scară te iubeam.
tu (mi se pare normal) știai asta. și-ți plăcea.
într-o seară, îmi aduc bine aminte,
te-ai oprit în fața băncii de la bloc
unde așteptam ore întregi să apari
și, de la stânga la dreapta, ne-ai numărat. eram 10.
niște adevărați apostoli ai sentimentelor înalte.
George de la scara C, de exemplu,
îți scria poezii pe coperți de caiete dictando, apoi,
din câteva mișcări bine executate le transforma în avioane,
pe care destinul le așeza într-un zbor pe o spirală nevăzută.
capătul spiralei era inevitabil pervazul ferestrei tale.
sau Luci de la 4, care umpluse pereții blocului cu
Tina+Luci=love.
și atâtea alte acte de curaj nebun.

JINA + LUCI = LOVE

cadru:

în holul de la parter lumina întreruptă
a neonului fotografiază continuu
10 chipuri oglindite convex pe oja de pe unghiile tale.
de pe una din ele zâmbesc eu, aducându-mi aminte
toate astea și atâtea altele.
spuneai bună seara băieți, ce mai faceți?
târziu mi-am dat seama
că asta era o întrebare retorică –
așa învățasem la școală că se spune întrebărilor
la care nu aștepți răspuns.
pentru că în câteva secunde pașii
te purtau până la ușa liftului.
nu se poate să nu amintesc aici
și mersul ei ușor,
abia atingea pământul...

ca o umbră. umbra Tinei pe retină.
pe degetele noastre care-o mângâiam
numai cu privirea rămânea o umbră lungă
și subțire, la fel de frumoasă.